Lietas Nr. C28275314
Lietas arhīva Nr. CA-1618-15/24

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā, 2015.gada 12.maijā

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja M.Bebriša
tiesneses Ž.Žimante, Dz. Zvaigznekalna – Žagare,
ar tiesas sēdes sekretāri V.Kjaksti,
piedaloties prasītājiem /pers. E/ un /pers. F/, atbildētāja Garāžu īpašnieku biedrības pilnvarotajam pārstāvim zvērinātam advokātam Selvim Selgam,

atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu /pers. E/ un /pers. F/ prasībā pret Garāžu īpašnieku biedrības "/Nosaukums A/" par darba algas piedziņu, sakarā ar /pers. E/ un /pers. F/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2015.gada 2.februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1.] 2014.gada 7.martā /pers. E/ un /pers. F/ (turpmāk - prasītāji) Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesā iesnieguši prasību pret garāžu īpašnieku biedrību /Nosaukums A/ (turpmāk - atbildētāja) par darba algas piedziņu, kurā pamatojoties uz Darba likuma 6., 30., 59.pantu un Darba strīdu likuma 7.pantu, lūdz tiesu atzīst, ka starp prasītājiem katru atsevišķi un atbildētāju no 2012.gada 1.marta līdz 2013.gada 14.martam pastāvēja darba tiesiskās attiecības.

Tāpat prasībā lūgts piedzīt no atbildētāja par labu /pers. E/ neizmaksāto darba algu par laiku no 2012.gada 1.marta līdz 2013.gada 14.martam 1778,59 *euro* un piedzīt no atbildētāja par labu /pers. F/ neizmaksāto darba algu par laiku no 2012.gada 1.marta līdz 2013.gada 14.martam 1778,59 *euro*, kā arī uzlikt par pienākumu atbildētājam ieskaitīt valsts budžetā darba devēja maksājamās sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas Ls 521,03 jeb 741,36 *euro* par katru prasītāju.

[2.] 2014.gada 25.aprīlī tiesā saņemti atbildētāja paskaidrojumi, kuros norādīts, ka tas prasību neatzīst.

[3.] **Ar** Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2015.gada 2.februāra **spriedumu prasība apmierināta.**
Pirmās instances tiesa piedzina no Garāžu īpašnieku biedrības "/Nosaukums A/", /pers.E/ un /pers. F/, labā katram nesamaksāto darba algu 1778,59 *euro*, no minētās summas ieturot visus likumā noteiktos nodokļus.

Spriedums pamatots ar šādiem motīviem:

[3.1.] Atsaucoties uz juridiskajā literatūrā pausto viedokli *(A. Līcis. Prasības tiesvedība un pierādījumi. Prof.K. Torgāna zinātniskajā redakcijā. Rīga: Tiesu nama aģentūra, 2003, 62.lpp. Bukovskis V. Civīlprocesa mācības grāmata. Rīga: Autora izdevums, 1933, 235.lpp),* kā arī atreferējot Civilprocesa likuma 92.pantu un 93.panta pirmo daļu, Darba likuma 1.,2.pantu, tiesa norādīja, ka nav šaubu, ka konkrētā tiesiskā situācija vērtējama darba tiesisko attiecību kontekstā, jo starp pusēm pastāv attiecības, kas dibinātas uz 2003.gada 30.aprīlī un 2003.gada 26.janvārī noslēgto Darba līguma Nr./numurs/ un Darba līguma Nr./numurs/ pamata sakarā ar algota darba veikšanu.

Darba strīdu izskatīšana tiesā notiek atbilstoši Civilprocesa likumam, taču ievērojot Darba likumā ietvertās procesuālās tiesību normas, kas kā izņēmumu no civilprocesā pastāvošā sacīkstes principa paredz darba devēja noteikto pierādīšanas pienākumu.

[3.2.] Izskatot lietu pēc būtības, tiesa ir konstatēja šādus notikumus, kuriem ir nozīme taisnīgai strīda izšķiršanai.

[3.2.1.] Atreferējot Darba likuma 28.panta pirmo daļu, tiesa nodibināja, ka 2003.gada 30.aprīlī starp Garāžu īpašnieku biedrību "/Nosaukums A/" (iepriekšējais nosaukums Bezpeļņas organizāciju Garāžu īpašnieku kooperatīvā sabiedrība "/Nosaukums A/") kā darba devēju un /pers. E/ kā darbinieku noslēgts Darba līgums Nr./numurs/, ar kuru darbinieks stājas darbā pie darba devēja un darba devējs pieņem viņu darbā par revidentu, nosakot, ka pienākumi jāveic saskaņā ar Statūtu 6.2. – 6.5.punktu, un ar nenormētu darba laiku. Darba alga noteikta 50 % apmērā no valstī noteiktās minimālās mēnešalgas. Darba līgums noslēgts uz pilnvaru termiņu saskaņā ar Statūtu 6.2.punktu.

A r 2013.gada 14.marta Paziņojumu Nr./numurs/ un pamatojoties uz Garāžu īpašnieku biedrību "/Nosaukums A/" kopsapulces 2013.gada 16.februāra lēmumu revidents /pers. E/ atbrīvots no ieņemamā amata ar 2013.gada 15.martu. Paziņojumu parakstījušas abas puses.

No ierakstiem Valsts Sociālās apdrošināšanas aģentūras 2013.gada 5.augusta izziņā Nr./numurs/ tiesa konstatēja, ka darba tiesiskās attiecības turpinājās līdz 2013.gada 20.martam.

[3.2.2.] 2003.gada 26.janvārī starp Garāžu īpašnieku biedrību "/Nosaukums A/" (iepriekšējais nosaukums Bezpeļņas organizāciju Garāžu īpašnieku kooperatīvā sabiedrība "/Nosaukums A/") kā darba devēju un /pers. F/ kā darbinieku noslēgts Darba līgums Nr./numurs/, ar kuru darbinieks stājas darbā pie darba devēja un darba devējs pieņem viņu darbā par revidentu, nosakot, ka pienākumi jāveic saskaņā ar Statūtu 6.2. – 6.5.punktu, un ar nenormētu darba laiku. Darba alga noteikta 50 % apmērā no valstī noteiktās minimālās mēnešalgas. Darba līgums noslēgts uz pilnvaru termiņu saskaņā ar Statūtu 6.2.punktu.

Tiesa konstatēja, ka lietas materiālos neatrodas darba devēja rakstveida uzteikums vai paziņojums /pers. F/ par darba tiesisko attiecību pārtraukšanu, kā tas bija otram prasītājam /pers. E/.

No ierakstiem Valsts Sociālās apdrošināšanas aģentūras 2013.gada 21.augusta izziņā Nr./numurs/ izriet, ka darba tiesiskās attiecības turpinājās līdz

[3.3.] Tiesa konstatēja, ka prasītāji nav izteikuši iebildumus par darba tiesisko attiecību izbeigšanas tiesiskumu, nav apstrīdēts darba tiesisko attiecību izbeigšanas pamats un procesuālā kārtība, bet cēluši tiesā prasību, kurā lūdz piedzīt no atbildētāja nesamaksāto darba algu par laika periodu no 2012.gada 1.marta līdz 2013.gada 14.martam, katram 1778,59 *euro* apmērā, jo uzskata, ka līdz 2013.gada 14.martam bija pildījuši revidenta pienākumus, darba līguma grozījumi par līdz pat darba tiesisko attiecību izbeigšanai netika noslēgti, līdz ar ko uzskata, ka atbildētājam ir pienākums izmaksāt darba algu darba līgumos noteiktajā apmērā, t.i., 50% apmērā no valstī noteiktās minimālās mēnešalgas.

[3.4.] Tiesa atzina, ka vispirms prasība vērtējama pēc Darba likuma normām, kas nosaka kādā kārtībā darbinieki var aizsargāt savas aizskartās tiesības un ar likumu aizsargātās intereses, tajā skaitā normas, kas nosaka prasības noilgumu.

Atsaucoties uz tiesību doktrīnā norādīto viedokli *(sk. Civillikuma komentāri. Ceturtā daļa. Saistību tiesības. Autoru kolektīvs prof. K. Torgāna vispārīgā zinātniskā redakcijā.-R.: Mans īpašums, 1998.,357.lpp.),* tiesa konstatēja, ka prasība tiesā saņemta 2014.gada 7.martā, prasītājiem prasības pieteikumu personīgi iesniedzot tiesā, līdz ar ko tiesa atzina, ka šis uzskatāms par prasības celšanas datumu.

Tiesa konstatēja, ka prasītāji, ceļot prasību tiesā, pieteikuši no darba tiesiskajām attiecībām izrietošu prasījumus, proti, lūdz piedzīt neizmaksāto darba algu par laika periodu no 2012.gada 1.marta līdz 2013.gada 14.martam, katram 1778,59 *euro* apmērā.

Atreferējot Darba likuma 31.panta pirmo un otro daļu, tiesa ņēma vērā, ka darba līgumā puses vienojušās par darba samaksas izmaksas laiku un veidu, t.i., ik mēnesi 30.datumā skaidrā naudā. Šādos apstākļos, ievērojot prasības celšanas datumu un periodu par kādu lūgts piedzīt neizmaksāto darba algu, tiesa atzīst, ka prasītāji likumā noteiktajā termiņā vērsušies tiesā savu aizskarto un ar likumu aizsargāto interešu aizskāruma novēršanai.

[3.5.] Tiesa atzina, ka iepriekš norādītais secinājums rada pienākumu izvērtēt prasību pēc būtības – attiecībā uz neizmaksātās darba algas piedziņu vērtēt darba algas piedziņas pamatotību par laika periodu no 2012.gada 1.marta līdz 2013.gada 14.martam, katram 1778,59 *euro* apmērā.

Atreferējot Darba likuma 59.pantu, tiesa lietas izskatīšanas gaitā noskaidroja, ka, atbilstoši starp pusēm noslēgtajiem Darba līgumiem prasītāju darba alga noteikta 50 % apmērā no valstī noteiktās minimālās mēnešalgas.

Darba algu lūgts piedzīt par laika periodu no 2012.gada 1.marta līdz 2013.gada 14.martam un lietā nav strīda, ka konkrētajā laika periodā minimālā darba alga valstī bija noteikta Ls 200,00 apmērā, līdz ar ko prasītāju ieskatā darba devējam bija jāmaksā darba alga Ls 100,00 apmērā mēnesī.

Turpretī atbildētājs norāda, ka 2012.gadā tika nomainīta struktūra, atalgojums tika saglabāts valdes priekšsēdētājam un kasierei-lietvedei, visi parēji darbojās uz brīvprātīgas principa. No 2012.gada līdz 2013.gadam prasītāji nav vērsuši pie atbildētāja ne mutiski, ne rakstiski, lai viņiem tiktu izmaksāta neizmaksātā darba alga. Darba līgumi netika grozīti.

Atreferējot Darba likuma 28.panta otro daļu, tiesa konstatēja, ka Darba likumā noteiktas konkrētas prasības attiecībā uz darba līguma slēgšanas procesu un tajā atspoguļojamo informāciju.

Atsaucoties uz Darba likuma 40.panta pirmo daļu, tiesa secināja, ka noslēdzot darba līgumu, puses vienojas gan par darba līguma būtiskajām sastāvdaļām (darbu, samaksu), gan par citiem noteikumiem. Tātad rakstveida formas ievērošana ir obligāta un par šīs likuma prasības izpildi atbildīgs ir darba devējs.

Savukārt Darba likuma 97.pantā noteikts, ka darbinieks un daba devējs var grozīt darba līgumu, savstarpēji vienojoties. Šajā gadījumā attiecīgi piemērojami šā likuma 40.panta noteikumi.

Tātad darba līgumam izvirzītās darījuma formas prasības pilnībā attiecas arī uz grozījumiem darba līgumā, kas ir noformējami rakstveidā tāpat kā darba līgums. Puses var vienoties arī par citu darba līgumu noteikumu, kas ir svarīgi darba tiesisko attiecību ietvaros, grozījumiem.

Konkrētās lietas ietvaros darba līguma grozījumi par būtisku darba līguma sastāvdaļu – darba alga – t.i., par to, ka prasītāji turpmāk, kopš 2012.gada marta atalgojumu par revidenta pienākumu pildīšanu nesaņems, rakstveidā nav noslēgti.

Tiesa uzskatīja, ja darba devējs un darbinieks nav vienojušies par darba samaksas apmēra samazināšanu un tas neapstiprinās ar darba līguma grozījumiem, tad šajā situācijā darba līguma grozījumu nenoslēgšana rakstveidā pasliktina darbinieka stāvokli. Darba likums noteic, ka darba līgums tiek noslēgts rakstveidā. Tas nozīmē, ka arī visi grozījumi darba līgumā izdarāmi rakstveidā.

Likums paredz, ka tieši darba devējs ir atbildīgs par darba līguma noslēgšanu un noslēgto darba līgumu uzskaiti.

Tiesa uzskatīja, ka darba līguma grozījumu noslēgšana situācijā, kad puses vienojas, ka turpmāk revidenti veiks savus pienākumus bez atlīdzības, raugoties no darba devēja puses būtu tikai loģiska. Tādējādi darba devējs apstiprinātu, pirmkārt, starp pusēm panākto vienošanos par brīvprātīgu darba veikšanu rakstveidā, otrkārt, nākotnē nerastos situācija, ka darbinieks varētu pretendēt uz atalgojumu par kādu puses nav vienojušās.

Minētais korespondē ar Biedrību un nodibinājuma likuma regulējumu, no kura izriet, ka ir pieļaujams strādāt bez atalgojuma. Proti, minētā likuma 8.panta pirmā daļa noteic, ka biedrībām un nodibinājumiem ir tiesības nodarbināt personas brīvprātīgā darbā. Par brīvprātīgo darbu uzskatāms bezatlīdzības darbs vai pakalpojumu sniegšana, ko veic fiziskā persona, nestājoties ar biedrību vai nodibinājumu darba tiesiskajās attiecībās, un kas ir vērsts uz biedrības vai nodibinājuma statūtos noteiktā mērķa sasniegšanu.

Tātad, tiesa konstatē, ka šāda brīvprātīgā darba veikšana pieļaujama bez darba tiesisko attiecību nodibināšanas un nav nepieciešams noslēgt darba līgumu un nodibināt darba tiesiskās attiecības, jo arī Biedrību un nodibinājuma likuma 8.panta otrā daļa paredz, ka par brīvprātīgā darba veikšanu noslēdzams rakstveida līgums pēc personas pieprasījuma, norādot veicamo darbu un tā izpildes termiņu.

Šajā konkrētajā tiesiskajā situācijā starp prasītāju un atbildētāju līdz pat 2013.gada 20.martam pastāvēja darba tiesiskās attiecības, kas dibinātas uz darba līgumu pamata. Šādos apstākļos, tiesai nav pamata apšaubīt, ka prasītāji pildīja savus darba pienākumus saskaņā ar noslēgtajiem darba līgumiem.

Tiesa nodibināja, ka prasītāji kategoriski iebilst, ka būtu vienojušies, ka darba pienākumus pildīs brīvprātīgi, bez darba samaksas. Tāpat norāda, ka ar 2012.gada 28.janvāra GĪB "/Nosaukums A/" kopsapulces apstiprināto Statūtu 5.6.punktā noteikto, ka revidents par savu darbu atlīdzību nesaņem, nav iepazīstināti. Kā izriet no tiesā iesniegtā pieteikuma par kriminālprocesa uzsākšanu, un prasītāju lietas izskatīšanas gaitā sniegtajiem paskaidrojumiem, 2012.gada 28.janvāra kopsapulcē netika lemts un dienas kārtībā nav bijis jautājums par statūtu izmaiņām.

Prasītāji uzskata, ka protokolā ir ietverta sagrozīta informācija, ka neatbilst patiesajiem apstākļiem – dienas kārtībai, kāda bija paredzēta 2012.gada 28.janvāra kopsapulcē.

Tiesa konstatēja, ka kopsapulces lēmums par grozījumu izdarīšanu statūtos atbilstoši Biedrību un nodibinājuma likuma 40.pantam nav apstrīdēts, līdz ar ko tiesa nevar atzīt par spēkā neesošu kopsapulces lēmumu, ar kuru nolemts apstiprināt Statūtu 5.6.punktā izmaiņas par to, ka revidents par savu darbu atlīdzību nesaņem.

Nevērtējot GĪB "/Nosaukums A/" kopsapulces 2012.gada 28.janvārī pieņemto lēmumu tiesiskumu pēc būtības, proti, apstākļus kādos pieņemti lēmumi, to, vai lēmumu pieņemšanas procedūra ir pretrunā ar likumu vai statūtiem, vai ir pieļauti būtiski pārkāpumi sapulces sasaukšanā vai lēmuma pieņemšanā, tiesa tomēr nevarēja pieņemt, ka izdarot izmaiņas statūtos, kas ietekmē prasītāju kā darbinieku atalgojumu, faktiski radot pamatu darba līgumu grozījumu izdarīšanai, par izmaiņām nebūtu jāpaziņo darbiniekiem.

Tā kā šādus pierādījumus tiesa nekonstatēja, tad arī nevarēja secināt, ka prasītājiem bija zināms par kopsapulces lēmumu izdarīt grozījumus Statūtu

5.6.punktā, izrietoši par darba devēja nodomu turpmāk atlīdzību par revidenta pienākumu pildīšanu nemaksāt.

Turklāt Darba līgumu 6.punktā līdzēji iekļāvuši klauzulu, ka līguma grozījumi tiek noformēti rakstveidā, abām pusēm par to rakstiski vienojoties. Nav šaubu, ka darba algas samazinājums tā klasiskajā izpratnē ir uzskatāms par darba līguma grozījumiem. Tiesa nevar konstatēt vai darbinieks un darba devējs ir izteikuši gribu grozīt darba samaksas apmēru un faktiski ir rīkojušies atbilstoši rakstveidā nenoformētajiem darba līguma grozījumiem par darba samaksu.

Ticami pierādījumi, ka būtu apspriests darbinieku algu jautājums un lemts par algu konkrētu samazinājumu, lietas materiālos nav atrodami.

Šaubas tiesai rada vai 2012.gada 28.janvārī tiešām dienas kārtībā bija jautājums par izmaiņām statūtos, jo liecinieks /pers. O/, GĪB "/Nosaukums A/" valdes loceklis, liecināja, ka prasītāji balsojuši "pret" izmaiņām, bet kā izriet no biedru kopsapulces protokola Nr.43 "Pret" balsojuši "0". Piebilda, ka liecinieks tiesas ieskatā, ievērojot tās ieņemto amatu GĪB "/Nosaukums A/", ir ieinteresētā persona, līdz ar ko sniegtajām liecībām tiesa nevar piešķirt augstas ticamības pakāpi. Savukārt, liecinieks /pers. P/ liecināja, ka par statūta izmaiņām runa nebija. Iepriekšējais priekšsēdētājs atskaitījās par iepriekšējo darbu. Par revidentu atalgojumu runa nebija, ka arī nekas netika protokolēts.

Attiecībā atbildētāja piebildi, ka 2012.gada revidenti revīzijas atzinumā, nekas nav minēts ka prasītājiem nav izmaksāta darba alga, tiesa norāda, ka revīzijas atzinumā ietvertā informācija nevar būt par pamatu, lai tiesa atzītu, ka darba alga darbiniekiem ir neizmaksāta pamatoti.

Savukārt, atbildētāja arguments, ka prasītājiem darba vieta ir /adrese/, bet akti par neierašanos darbā netika sastādīti, nav pamats prasības noraidīšanai, jo darba tiesiskās attiecības nav izbeigtas uz tā pamata, ka darbinieki neveica savus pienākumus. Jāpiebilst, ja jau puses bija vienojušās par brīvprātīga darba veikšanu, kā to norādīja atbildētājs, tiesa nekonstatē, ka bija panākta vienošanās par veicamo darbu un tā izpildes termiņiem, lai izteiktu pārmetumu prasītājiem par neierašanos darbā. Darba līgumi neparedzēja darbiniekiem noteiktu darba laiku, bet līgumā pusēm atrunāts nenormēts darba laiks.

Tiesa nekonstatēja apstākļus, ka darbinieki neveica savus pienākumus.

Atreferējot Darba likuma 59.panta noteikumus, tiesa konstatēja, ka darba līguma grozījumi, ar kuriem puses būtu vienojušās, ka darba alga kopš 2012.gada 1.marta prasītājiem netiks maksāta, nav noslēgti, kā arī nav konstatēti apstākļi kuru dēļ darbiniekiem nepienākas darba samaksa saskaņā ar darba līgumiem.

Tiesa norādīja, ka tai nav pamata apšaubīt prasītāju norādīto aprēķinu, par kuru iebildumus nav izteicis arī atbildētājs, kā arī nav iesniedzis pierādījumus par darba samaksas nomaksu atbilstoši Civillikuma 1838.pantam.

Šādos apstākļos tiesa atzina, ka prasība par neizmaksātās darba algas piedziņu par laika periodu no 2012.gada 1.marta līdz 2013.gada 14.martam, katram 1778,59 *euro* apmērā ir pamatota un apmierināma.

[3.6.] Tiesa uzskatīja prasītāja prasījumu uzlikt par pienākumu atbildētājam ieskaitīt valsts budžetā darba devēja maksājamās sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas par nepamatotu un noraidāmu turpmāk norādītu apsvērumu dēļ, un norādīja, ka, izpildot spriedumu par darba samaksu darbiniekam, darba devējam rodas pienākums veikt arī attiecīgos nodokļu maksājumus.

Šis pienākums noteikts ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" un likuma „Par valsts sociālo apdrošināšanu" regulējumu un pastāv arī bez tiesas spriedumā tieši izteikta norādījuma darba devējam.

[4.] Par minēto spriedumu **prasītāji** iesnieguši apelācijas sūdzību, kurā **pārsūdz spriedumu pilnā apmērā,** šādu apelācijas argumentu dēļ:

Prasītāji norāda, ka civillietas iztiesāšanas laikā (2014.gada 18.decembrī) viņi iesniedza pieteikumu par kriminālprocesa uzsākšanu, jo atbildētāja valdes priekšsēdētājs /pers. R/ esot viltojis 2012.gada 28.janvāra kopsapulces dokumentus.

Pieteikumā prasītāji lūguši pieteikumu un materiālus, kas iegūti civillietas iztiesāšanā nosūtīt izmeklēšanas iestādei kriminālprocesa uzsākšanai pēc piederības pie noziedzīga nodarījuma grupas objekta saskaņā ar Krimināllikuma XXII nodaļu.

Saskaņā ar tiesas 2015.gada 9.janvāra atbildi uz pieteikumu, tiesa norādīja, ka konkrētajā brīdī nekonstatē apstākļus, kas liecina par iespējamu likuma pārkāpumu, kā arī, ka civillieta nav izskatīta pēc būtības un gala nolēmums nav pieņemts, līdz ar to pieteikums neesot pamatots.

Apelātori uzskata, ka tiesas šāda atbilde nav motivēta, ir pretrunīga, jo nekonstatēt apstākļus, kas liecina par likumpārkāpumu un, ka civillieta nav izskatīta pēc būtības, ir divas dažādas lietas.

Turklāt, gala nolēmumā, tiesa arī nekādi nav motivējusi vai ir vai nav saskatāmas noziedzīga nodarījuma sastāva pazīmes pieteikumā norādītās personas darbībās, par ko lietas iztiesāšanas gaitā iesniegti arī noziegumu apstiprinoši dokumenti.

Apelātori uzskata, ka šāds tiesas spriedums kavē lietas virzību.

Apstrīdētā sprieduma motīvu daļā tiesa norādījusi, ka nevērtē atbildētāja 2012.gada 28.janvāra pieņemto lēmumu tiesiskumu pēc būtības, bet spriedumā ir pieminēts, ka prasītāji ir lūguši pieteikumu un materiālus nosūtīt izmeklēšanas iestādei kriminālprocesa uzsākšanai.

Vienlaikus norādīts, ka kopsapulces lēmums par grozījumu izdarīšanu statūtos atbilstoši Biedrību un nodibinājuma likuma 40.pantam, nav apstrīdēts, līdz ar ko tiesa nevar atzīt par spēkā neesošu kopsapulces lēmumu, ar kuru nolemts apstiprināt Statūtu 5.6.punktā izmaiņas par to, ka revidents par savu darbu atlīdzību nesaņem. Pieminēts arī noilgums katram spriedumā izvērtētajam faktam.

Līdz ar minēto, apelātori uzskata, ka viņiem ir liegta iespēja pilnvērtīgi izmantot savas tiesības. Visi ar pieteikumu saistītie dokumenti, kas ir pierādījumi potenciāli uzsākamā kriminālprocesā, atrodas pie civillietas Nr.C28275314 un prasītājiem nav pieejami, līdz ar ko, neskatoties uz tiesas atbildi, ka pastāv iespēja griezties Valsts policijā vai prokuratūrā, apelātori uzskata, ka viena paša iesnieguma nosūtīšana izmeklēšanas iestādei būs nepietiekams pamats kriminālprocesa uzsākšanai.

Apelātori norāda, ka 2012.gada 28.janvārī notika atkārtota GĪB /Nosaukums A/ garāžu īpašnieku kopsapulce. Tā kā jauni priekšlikumi par kopsapulcē izskatāmiem jautājumiem valdē desmit dienas pirms tās norises (25.11.2008. Uzņēmumu Reģistrā reģistrēto GĪB /Nosaukums A/ statūtu Nr.40103017038 punkts 4.3) netika iesniegti, kopsapulce apstiprināja iepriekšējās kārtas kopsapulcē iesniegto dienas kārtību: 1) valdes ziņojums par finanšu - saimniecisko darbību 2011.gadā; 2) revidenta atzinums; 3) budžeta apstiprināšana 2012.gadam.

Kopsapulcē izskatīja visus šos dienas darba kārtības jautājumus un ievēlēja jauno valdi. Pēc 2012.gada 28.janvāra kopsapulces izraksta un GĪB /Nosaukums A/ statūtu jaunās redakcijas saņemšanas no Uzņēmumu reģistra (šie statūti it kā tikuši apstiprināti kopsapulcē 28.01.2012.) redzams, ka jaunās valdes priekšsēdētājs /pers. R/ veicis šo dokumentu patvarīgu viltošanu. UR iesniegtajā kopsapulces protokolā uzrādīts, ka darba kārtībā ir bijis jautājums - biedrības statūtu izmaiņas un par to it kā nobalsojuši visi 125 kopsapulcē esošie biedri, bet apelātori uzskata, ka tas ir izdomāts ar nolūku patvarīgi izmainīt biedrības statūtus. Civillietas iztiesāšanā pierādījies pretējais, kas atspoguļots arī tiesas gala nolēmumā.

Faktiski pilnsapulcē GIB /Nosaukums A/ statūtu izmaiņas un to apstiprināšana nenotika, bet tās tomēr nelikumīgi /pers. R/ 2012.gada 29.janvārī reģistrēja Uzņēmumu reģistrā, tātad - izmantoja viltotus dokumentus, kas piešķir tiesības. Ar viltotajiem GĪB /Nosaukums A/ statūtiem arī revidenti - /pers. E/ un /pers. F/ netika rakstiski iepazīstināti, ko apstiprina Rīgas reģionālās Valsts darba inspekcijas 2013.gada atbildes Nr. /numurs/ un Nr. /numurs/, kas pievienotas civillietai.

Apelātori uzskata, ka /pers. R/ apzināti, iespējams, personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās mantkārīgā nolūkā ir veicis GĪB /Nosaukums A/ kopsapulces dokumentu un statūtu viltošanu un izmantošanu, kas ir smags noziegums un atbilstoši Krimināllikuma 56.pantam, krimināatbildības noilgums ir desmit gadi no nozieguma izdarīšanas dienas.

Ņemot vērā norādīto, ka iesniegtās ziņas - kas civillietā ir acīm redzamas, par notikušo satur informāciju par iespējami notikušu noziedzīgu nodarījumu un tās ir iespējams pārbaudīt tikai ar kriminālprocesa līdzekļiem un metodēm, apelātori uzskata, ka civillietā iegūtie materiāli nosūtāmi izmeklēšanas iestādei un uzsākams kriminālprocess pēc piederības pie noziedzīga nodarījuma grupas objekta saskaņā ar Krimināllikuma XXII nodaļu (noziedzīgi nodarījumi pret pārvaldības kārtību), tāpēc, pamatojoties pēc Kriminālprocesa likuma 369.panta pirmās daļas, ceturtās daļas 2.punkta, 370.panta, 371.panta piektās daļas, Civilprocesa likuma 413.-418.pantiem, lūdz atcelt pirmās instances tiesas spriedumu.

[5.] Apelācijas instances tiesas sēdē prasību apelācijas sūdzību uzturēja uz tajā norādītajiem pamatiem un lūdza to apmierināt. Atbildētāja pilnvarotais pārstāvis apelācijas sūdzību pēc būtības neatzina un lūdza to noraidīt.

Motīvu daļa

Civillietu tiesu kolēģija, uzklausījusi lietas dalībnieku tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, izvērtējusi prasības un apelācijas sūdzības motīvus, kā arī novērtējusi visus pierādījumus, atzīst, ka prasība ir pamatota, bet apelācijas sūdzība ir nepamatota un noraidāma, šādu apsvērumu dēļ.

[6.] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmās daļas noteikumiem apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības, sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā.

No apelācijas sūdzības izriet, ka prasītāji ir pārsūdzējuši pirmās instances tiesas spriedumu pilnā apmērā, tālab prasība apelācijas kārtībā tiek skatīta pilnā apmērā, ņemot vērā apelācijas sūdzībā izteiktos argumentus.

[7.] No apelācijas sūdzības satura izriet, ka neviens arguments par pirmās instances izspriesto prasījumu nepareizību, tajā nav izteikts.

Līdz ar to Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka izmantojamas Civilprocesa likuma 432.panta piektajā daļā paredzētās tiesības, kuras paredz, ka, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākas instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākas instances tiesas sprieduma motivācijai un šajā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā paredzētos apsvērumus spriedumu motīvu daļā var nenorādīt.

Konstatējot, ka apelācijas sūdzībā izteiktie argumenti neapstrīd tiesas argumentus un konstatētos faktus, kuri radīja pamatu prasības apmierināšanai, kas pēc būtības norāda, ka apelātori piekrīt pirmās instances tiesas spriedumā izteiktajai motivācijai, arī Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas spriedumā izteiktā motivācija ir pareiza un pietiekama un pievienojas tai.

[8.] Apelācijas sūdzībā apelātori lūguši atcelt pirmās instances tiesas spriedumu, jo tajā nav izlemts un vērtēts prasītāju pieteikums par kriminālprocesa uzsākšanu un nosūtīšanu pēc piekritības izmeklēšanas iestādei.

Civillietu tiesu kolēģija norāda, ka sprieduma atcelšanas absolūtie iemesli ir norādīti Civilprocesa likuma 427.pantā un konkrētajā gadījumā neviens no šiem iemesliem nav konstatējams, kas savukārt izslēdz pirmās instances sprieduma atcelšanas iespēju.

[8.1.] Apelātoru arguments, ka pirmās instances tiesa nav vērtējusi pieņemto GĪB /Nosaukums A/ kopsapulces lēmumu tiesiskumu pēc būtības nav pamats sprieduma atcelšanai vai grozīšanai, jo atbilstoši Civilprocesa likuma 192.panta noteikumiem tiesa taisa spriedumu par prasībā noteikto prasības priekšmetu un uz prasībā norādītā prasības pamata, nepārsniedzot prasījumu robežas. Konkrētajā gadījumā pirmās instances tiesa pamatoti norādījusi, ka prasījums par GĪB /Nosaukums A/ kopsapulces lēmumu atcelšanu vai atzīšanu par spēkā neesošiem prasībā nav ticis izvirzīts un tādējādi šis jautājums nav lemjams.

[8.2.] Sprieduma atcelšanas pamatu nerada arī apelātoru arguments, ka nav apmierināts prasītāju pieteikums par kriminālprocesa uzsākšanu un nosūtīšanu pēc piekritības izmeklēšanas iestādei.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 232.panta pirmo daļu, gadījumā, ja, izskatot lietu, konstatēti apstākļi, kas liecina par iespējamu likuma pārkāpumu, tiesa ir tiesīga pieņemt blakus lēmumu, ko nosūta attiecīgai iestādei. Tādējādi blakus lēmuma pieņemšana un materiālu nosūtīšana ir tiesas tiesība nevis pienākums, un līdz ar to lēmuma pieņemšana ir tieši paša tiesneša kompetencē.

Vienlaikus Civillietu tiesu kolēģija norāda, ka šajā situācijā, apstākļos, kad prasījums par GĪB /Nosaukums A/ kopsapulces lēmumu atcelšanu vai atzīšanu par spēkā neesošiem prasībā nav ticis izvirzīts, tiesa šo jautājumu pēc būtības nav lēmusi un tādējādi tai nav iespējams konstatēt apstākļu, kuri lēmumu pieņemšanā, iespējams, varētu liecināt par iespējamu likuma pārkāpumu.

Tādējādi, gadījumā, ja prasītāji uzskata, ka kādas personas rīcība, pieņemot GĪB /Nosaukums A/ kopsapulces lēmumus, satur noziedzīgu nodarījumu pazīmes, viņiem pašiem jāvēršas tiesību sargājošajās institūcijās ar iesniegumu par kriminālprocesa uzsākšanu.

[9.] Konstatējot, ka pārējie apelācijas sūdzībā izteiktie argumenti nerada pamatu tās apmierināšanai un pirmās instances sprieduma atcelšanai, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā nodibinātie apstākļi un tajā izdarītie secinājumi atbilst lietas faktiskajiem apstākļiem.

[10.] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41. panta pirmo daļu, pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses tās samaksātos tiesas izdevumus.

[10.1.] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 42.panta pirmo daļu, tiesas izdevumi, ja prasītājs no to samaksāšanas bijis atbrīvots, piespriežami no atbildētāja valsts ienākumos proporcionāli apmierinātajai prasījuma daļai.

Ievērojot to, ka saskaņā ar Civilprocesa likuma 43.panta pirmās daļas 1.punktu prasītāji ir atbrīvoti no valsts nodevas nomaksas, līdz ar to no atbildētāja valsts labā ir piedzenama valsts nodeva atbilstoši apmierinātai prasības daļai EUR 377,03 apmērā, ko veido valsts nodeva par prasības pieteikuma celšanu tiesā.

[10.2.] Bez tam, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 42.panta pirmo daļu, no garāžu īpašnieku biedrību /Nosaukums A/ valsts labā ir piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 18,47 *euro* apmērā, kas radušies pirmās instances tiesā.

[10.3.] Ievērojot faktu, ka prasītāji atbilstoši Civilprocesa likuma 43.panta pirmās daļas 1.punktam no tiesas izdevumu samaksas ir atbrīvoti, tad lietas izskatīšanu saistītie izdevumi, kas radušies apelācijas instances tiesā no viņiem nav piedzenami, jo šo izdevumu samaksu uzņemas valsts, kaut arī apelācijas sūdzība noraidīta pilnā apmērā.

[11.] Civilprocesa likuma 204^1. pants nosaka, ka tiesa taisot spriedumu par naudas summas un tiesāšanās izdevumu piedziņu, nosaka termiņu, kas nevar būt garāks par desmit dienām, sprieduma labprātīgai izpildei.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 8., 97., 193., 223.p.3.p., 430., 432., 434.pantu Civillietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a :

prasību apmierināt.

Piedzīt no Garāžu īpašnieku biedrības "/Nosaukums A/", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, /pers. E/, personas kods 270630 – 10522, labā nesamaksāto darba algu 1778,59 *euro* (viens tūkstotis septiņi simti septiņdesmit astoņi *euro* 59 centi), no minētās summas ieturot visus likumā noteiktos nodokļus.

Piedzīt no Garāžu īpašnieku biedrības "/Nosaukums A/", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, /pers. F/, personas kods 200431 – 12714, labā nesamaksāto darba algu 1778,59 *euro* (viens tūkstotis septiņi simti septiņdesmit astoņi *euro* 59 centi), no minētās summas ieturot visus likumā noteiktos nodokļus.

Piedzīt no Garāžu īpašnieku biedrības "/Nosaukums A/", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, valsts labā valsts nodevu 377,03 *euro* (trīs simti septiņdesmit septiņi *euro* 03 centi) un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 18,47 (astoņpadsmit *euro* 47 centi).

Noteikt Garāžu īpašnieku biedrības "/Nosaukums A/", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā, 30 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas iesniedzot kasācijas sūdzību par to Rīgas apgabaltiesā.

Pilns spriedums pieejams no 2015.gada 18.maija.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja M.Bebriša

Tiesneses Ž.Žimante

Dz.Zvaigznekalna – Žagare